

hjælpe paa de enkelte Tilfælde, hvorom der er Tale. Jeg har imidlertid ikke til denne 3die Behandling villet stille noget subsidært Vædringsforslag om, at hele §. 2 skulde udgaa af Loven, hvis det Forslag, som er stillet fra flere Medlemmers Side om en Tilføining til denne Paragraf, maatte blive vedtaget, idet den Afstemning, som fandt Sted ved 2den Behandling, hvor et med det foreliggende overensstemmende Forslag blev forfattet med, saavidt jeg erindrer, 30 Stemmer mod 15, giver mig et, som jeg vil antage; begrundet Haab om, at det ærede Ting nu ogsaa ved denne Leilighed vil følge Justitsministeren paa et Punkt, som han ikke lægger ganske liden Vægt paa. Jeg negter ikke, at jeg er noget tilbøjelig til at betragte en Vedtagelse af de ærede Medlemmers Forslag, som et Slags Mistillid til den Regeringsmyndighed, der har at gjøre med Baretagelsen af de Anliggender, hvorom her er Spørgsmaal. Foraa vidt det ærede Medlem (Jesæn), der førte Ordet for dette Forslag, henviste til en offentlig Beretning, der skulde være kommen frem om, hvad der skulde have fundet Sted paa et Lægemøde, der har været afholdt i Sverrig; saa har jeg ogsaa set, at der i et offentligt Blad er fremkommet en, som jeg tillader mig at sige, temmelig uvederhæstig og løs Udtaalelse om den Sag, hvorom her er Tale; men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, hvad der saaledes er bleuet anført i denne offentlige Beretning, finder her aldeles ingen Anvendelse, thi her er ikke Spørgsmaal om Reciprocitet i en Lægevirkfomhed mellem forskellige Lande, her er ikke Spørgsmaal om, hvad der har været Tale om paa et almindeligt Lægemøde, at aabne Afgang for samtlige frænske Læger til at praktisere i Danmark paa Villkaar af, at samtlige danske Læger faae Afgang til at øve Lægevirkfomhed i Sverrig. Var Talen om noget Saadant, vilde jeg give det ærede Medlem Ret i, at Fordringen om Gjensidighed var fuldt berettiget; men naar der er Tale om i enkelte Tilfælde under særlige Omstændigheder at give Tilladelse til at øve en Virkfomhed, der kan være til Gavn og Bæste for hele Landet, da stiller Sagen sig ganske anderledes.

Floug: Jeg tillægger ikke den Bestemmelse, der er bragt i Forslag af flere Medlemmer tilligemed mig, nogen særdeles stor praktisk Betydning, og jeg vilde derfor ikke have taget Initiativet til at opstille den igjen ved Sagens tredie Behandling, saa meget mindre, som Ministeren har Ret i, at der var et stort Flertal ved anden Behandling imod denne Bestemmelse; men naar andre Medlemmer dog vilde opstille Forslag derom, kunde jeg ikke undlade at tiltræde det, da det efter min fulde Overbevisning er rigtigt at vedtage Bestemmelsen. Den ærede Minister bebrejder os, at vi se med et stærkt Blif paa den hele Bestem-

melse i §. 2. Det tror jeg virkelig ikke, at jeg for mit Vedkommende gjør, men jeg maa tilstaa, at en Ting, er mig ganske ubegribelig, og det er den Barme, hvormed den ærede Minister modfatter sig dette Tillæg. Jeg tror paa ingen Maade, at Lægerne trues ved denne Foranstaltning. Det er jo umuligt at tænke sig en Justitsminister, som saaledes skulde aabne Døren paa vid Gab for fremmede Læger, at vi, som det ærede Medlem for 10de Kreds (Jesæn) udtrykte sig, kunde befrygte en Overstrømmen af dem. Derom er der slet ikke Tale; men det, hvorom der er Tale, er, om denne Bestemmelse er nødvendig og ønskelig for Befolkningen og er afstændig lige over for det Standpunkt, som vor Lægevirkfomhed for Diebliffet indtager. I begge Henseender er det min Overbevisning, at det vil være rigtigt at vedtage Bestemmelsen. Vi have jo nemlig gjort mange sørgelige Erfaringer om, hvad Frugter vor Liberalitet med at optage Fremmede her i Landet har ført til, og vi have Syd for os en Nabo, der tror at være særlig kaldet til at civilisere den hele Verden, og som derfor gjerne afsender civilisatoriske Pionerer eller Nybyggere til alle Sider, og vi have endelig her i Landet, uagtet vor nationale Jølelse er noget stærkere, end den var for 30 Aar siden, ikke saa faa, som ere tilbøjelige til at foretrække det Fremmede for det Indenlandske, eller som have en Overtro paa, at det Fremmede i Reglen er bedre end det, der er herhjemme. Det kunde jo tænkes, at en saadan Smag havde Indflydelse paa den hittede Justitsminister — jeg taler her slet ikke om den nuværende Justitsminister; thi paa ham er jeg fuldkommen overbevist om, at den ingen Indflydelse vil have. Han maa ingenlunde betragte det som en personlig Mistillid til ham, naar jeg tillader mig at tro, at netop det, at Justitsministeren staar alene som Bestyrer af Sundhedsvæsenet uden noget sagkyndigt Element ved sin Side, gjør, at man ikke ser det med samme Tryghed i enhver Justitsministers Hænder som andre Anliggender, hvori han er fuldstændig sagkyndig. Jeg kan heller ikke forstaa, hvad det skulde være for særlige Tilfælde, der skulde gjøre det ønskeligt at give en fremmed Læge Afgang til almindelig Lægepraxis. Netop til særlig Lægepraxis, til Specialiteter har jo den ærede Justitsminister ifølge § 3 Ret til at give fremmede Læger Afgang. Han betragter det imidlertid som noget Nedværdigende for dem at blive sat i Klasse med indenlandske Kvaksalvere — det vil da sige autoriserede Kvaksalvere; men det kan jeg ikke finde at være noget Nedværdigende for dem, der ere fødte i Udlandet. Hvad angaar Afgang til almindelig Lægepraxis, da har jeg virkelig overordentlig ondt ved at tænke mig saadanne særlige Tilfælde, hvor det skulde være nødvendigt, eller hvor en Del af Befolkningens Be og Vel skulde komme til at af-